

Blændværk, der stilles op, hvor Repræsentationen kun har Lov til at forhandle, saalænge den vil sige Ja til, hvad Magthaverne ville, men hvor den, saasnart den siger Nei, bliver til et Nul. — Den ærede Minister sagde ogsaa med denne varme Tone, at man nu, da der var Tale om fremtidige større Foretagender, ikke saaledes kunde gribe ind og svække Tilliden til Regeringen; jeg vil netop sige, at naar der er Tale, som vi jo vide, at der er, om andre større Foretagender for Fremtiden, vilde det være dobbelt uforsvarligt, naar Rigsdagen ikke tog fat og forhindrede Dvergreb; thi indrømmer Rigsdagen ved sin Tausshed, at Saadant kan passere, hvad sikker os da for, at ikke det Samme kan gjentage sig ved ethvert af de følgende større Foretagender; tør vi virkelig gaae ind paa i Fremtiden at give Bemyndigelse til større Foretagender efter den Erfaring, vi have gjort, naar det viser sig, at vor grundlovmæssige Ret ikke kan opretholdes; kan den ærede Minister eller nogen Anden vente at faae en Bemyndigelse til slige Foretagender, naar denne Bemyndigelse kan overskribes paa den Maade, som her er skeet, og naar Rigsdagen saa ikke har noget Middel derimod? Jeg for mit Vedkommende kan aldrig komme til at give min Stemme til en Bemyndigelse af den Natur for nogen Minister, dersom dette kan gaae, dersom vi skulle tie stille, fordi den vedkommende Minister ikke kan sidde her og forsvare sig. — Blandt det, der blev anført af den ærede Rigsdagsmand for Hjørring, var ogsaa nogle Spørgsmaal, som han rettede til den ærede Minister; han fik naturligtvis ikke Svar paa noget af dem, naaget det var mange efter min Mening høist vigtige Spørgsmaal, han forelagde. Der var saaledes det Spørgsmaal, om den Forklængelse, der ved Loven af 3die Marts 1860 var givet af den Bemyndigelse, der var givet ved Loven af 4de Marts 1857, var modtagen, og Grunden til hans Spørgsmaal, anførte han, var den, at en Tid efter, at Loven af 4de Marts 1857 var udfkommen, udfom der en kongelig Resolution, som gik ud paa at bestemme for de vedkommende Ministerier, hvorledes den skulde gennemføres, hvilket altsaa viste, at Bemyndigelsen var modtagen. Den paagældende Rigsdagsmand bemærkede, at en saadan kongelig Kund-

gjørelse ikke ham bitterlig var udfkommen efter Loven af 3die Marts 1860, og man kunde derfor ikke med Sikkerhed vide, om den Bemyndigelse, denne Lov gav, ogsaa var modtagen. Den ærede Minister har opfattet dette, som om Rigsdagsmanden for Hjørring har villet blande sig i Forholdet mellem Kongen og Ministeriet, men der var ikke Noget, der kunde være mere urigtigt og ufortjent end dette. Den ærede Rigsdagsmand opkaftede Spørgsmaalet, fordi det stillede sig forskjelligt for ham, eftersom en saadan kongelig Resolution var udfkommen eller ikke, og han anførte kort efter, hvorledes det vilde stille sig for ham, dersom den var kommen, og hvorledes det vilde stille sig for ham, dersom den ikke var kommen, og han ventede derfor, at den ærede Minister vilde oplyse om, hvorvidt en saadan var kommen eller ikke. Det var jo derfor aldeles urigtigt at mene, at den ærede Rigsdagsmand derved vilde blande sig i Forhold, der ikke vedkom ham; det vedkom ham i denne Sag at vide, om en saadan kongelig Resolution var kommen eller ikke, for at han derpaa kunde bygge sine Betragtninger; men han fik jo, som sagt, intet Svar derpaa. — Jeg skal nu ikke yttre mere, men blot bemærke med Hensyn til Rigsdagsmanden for Mariager (N. Hage), at da Tverhaneloven af 1857 var for, misbilligede han denne Sag heelt igjennem, men han stemte dog for Loven og oplyste siden her i Rigsdagen, at han havde gjort det, fordi han antog, at den var saa urimelig, at han aldrig kunde troe, den vilde blive brugt. De Grunde, som have bevæget Udvalgets Fleertal til at stille dette Forslag, billiger den ærede Rigsdagsmand fuldelig; han brugte et Udtryk, som jeg tiltræder, men som ikke saa stærkt, mener jeg, er brugt af foregaaende Talere, nemlig at dette Arrangement maatte have sin Grund i blind Fanatisme; men han vil dog stemme imod Udvalgets Fleertals Forslag. Jeg vil ikke ønske, og jeg antager heller ikke det vil skee, at den ærede Rigsdagsmand vil stille sig paa samme Maade i andre Sager, som det viser sig, at han stiller sig i saadanne Sager som disse; thi det, som er saa urimeligt, at han aldrig troer, det kan blive brugt, det stemmer han for, men det, der gaar ud paa at redde lidt eller afværge lidt af den Ulykke,